

Telegraful Român

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNALAbonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 DolariArticole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.Prețul inserțiilor
un șir petii 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul convenit.Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Post și lumină taborică

Cine își îndulcește inima mai stăruitor cu cântările din Triod constată că adeseori postului i se atribuie puterea de-a ne lumina ființa, topind patimile cari ne-o întunecă.

«Cu postul luminându-ne trupul, să ne hrănim sufletul cu fapte bune», cântă Biserica la Utrenia din Vinerea săptămânii a doua din post. «Darul postului a strălucit, gonind întunecul neînfrânării», spune iar la Utrenia din Mercurea aceleiaș săptămâni. «Celor ce umblă întru întunecul păcatelor, ai răsărit lumină, Hristoase, în vremea postului», ne asigură din nou în Stihira Triodului din Dumineca ce încheie această săptămână.

Nu fără o anumită legătură Dumineca aceasta este închinată Sf. Grigorie Palama, care a apărut învățătura ortodoxă despre putința vederii și primirii luminii dumnezeiești încă în viața pământească.

De aceea «vremea postului este veselă», declară Biserica în podobia de Marți seara și în alte cântări, aducându-ne aminte de cuvântul Domnului că nu trebuie să facem pe încruntații în acest timp.

Domnește părerea că prin post ne împuținăm ființa, îi comprimăm vitalitatea, îi știrbim integritatea. De aceea silințele din acest timp ar fi asemănătoare unor cazue. Adevărul e că postul este acțiunea de întărire a ființii noastre, de eliminare a boalelor, de spălare a ei.

Lumina este expresia adevăratei sănătăți, bunăstării și fericiri. Fața luminoasă manifestă buna dispoziție, normala funcționare a vieții spirituale și trupești, înseamnă că dorurile ei se împlinesc.

Dimpotrivă întunecimea este expresia boalei, a decăderii, a desfigurării ființii noastre, a unei apăsări ce o înăbușe.

Intrucât lumina este arătată ca efect al postului și al căinții, iar întunecul ca efect al patimilor, atât lumina cât și întunecul primesc o semnificație morală, sau sunt prelungirea unor atitudini morale. Lumina în sensul creștin nu e rezultatul unei străduințe pur cerebrale, precum nici întunecul nu e efectul unei neglijări de ordin teoretic. De aceea ele nu sunt stări exclusive ale minții, ci ale întregii noastre ființe.

Cine nu știe că patima orbește, întunecă privirea dreaptă și largă? Omul stăpânit de patimă vede numai prin prisma inieresului său; judecata lui e grăbită, fiind aprinsă de pofta care nu dă răgaz sau de revolta care nu permite cumpăt.

Ființa pățimase e crescută strâmb. Ea vede fals, se mișcă într'un orizont îngustat pe care nu-l poate depăși, sucește realitățile evidente printr'o

optică ce le batjocurește. Numai iubirea, numai lipsa de patimă egoistă ajută omului să se încadreze sincer în realitate, să vadă dreptatea și adevărul ori unde este. Numai lipsa de patimă, care e una cu iubirea, trăește în lumină.

Și numai trăirea în lumină te face să te simți bine.

Lumina, adevărul, viața, iubirea sunt, în sensul lor creștin, ca stări adânci ale ființii noastre totale, una.

Astfel postul, ca acțiune de reprimare a patimilor, este o lucrare de curățire a gunoierului de pe ochii noștri spirituali, de pe învelișul întregii noastre ființe; este o operație de îndreptare a ființei noastre crescută strâmb.

Lucrul îl simțim ca pe o oarecare greutate la început. Dar pe măsură ce e țesălată de pe noi tina păcatului și ne inundă lumina și atmosfera de liberă respirație, continuarea operației ne apare tot mai ușoară.

Dar lumina în care creștem prin post și prin pocăință nu e o calitate a lumii acesteia, ci o formă de existență scaldată în mediul dumnezeesc, în afară de care nu poate fi existență dreaptă.

Existența luminată e o anticipație a existenței noastre viitoare. Lumina, care ni se face atribuit în urma postului, se ivește parte prin silințele noastre, parte prin proiectarea luminii din veacul viitor, prin ieșirea ei în întâmpinarea noastră.

Starea spre care progresăm prin post și pocăință se consolidează însă în noi deplin prin împărtășirea cu Trupul și cu Sângele Domnului.

Inchipuirile credinței noastre despre acest Trup și Sânge nu trebuie să se împovăreze cu ceea ce știm despre trupul și sângele existenței pământești. În Euharistie primim Trupul și Sângele Domnului cel înviat. Dar știut este că Trupul înviat e cu totul deosebit de cel de pe pământ. Deci și sângele. Sunt realități spiritualizate, transformate, eliberate de sub condițiile materialității cunoscute. E un Trup asemănător trupului ce-l vom avea și noi după înviere. Nu mai e supus legilor de viață pământească: inerției, durității, impenetrabilității, trebuinții de hrană. E o energie spiritualizată în formă corporală. Ne fiind supus legilor naturii actuale, nici nu se poate arăta în angrenajul ordinei acesteia.

Sunt un Trup și un Sânge eschatologic cu alte cuvinte. Primindu-le în trupul și în sângele nostru, acestea primesc încă în viața pământească o substanță eschatologică. Ființa noastră încă de aici se acomodează într'un chip tainic, nevăzut, forme de existență de dincolo de veac. Ființa noastră ascunsă primește calitățile de

rezistență pentru moartea să nu o poată copleși, ci să continue pe planul eschatologic, iar la ceasul orânduit de Dumnezeu să învie cu trupul. Vom învia ca Domnul pentru că primim de-acum în ființa noastră substanța Trupului înviat al Domnului.

Astfel câtă vreme postul și căința sunt primele trepte cari ne urcă ființa spre lumină, cari o înzestreaază cu rezistența pentru vecie, scăpând-o de stricăciunea patimilor, Sf. Cuminecătură e treapta ultimă a acestui urcuș. Precum nu poți sări dintr'odată pe ultima treaptă, tot așa nu poți să te împărtășești fără să te încordezi câtăva vreme în postul trupesc și suflătesc și fără să faci căință în fața duhovnicului.

Postul, pocăința și împărtășirea sunt un întreg, cu o orânduire precisă. E un drum înainte, tot înainte spre existența cea întru lumină, întru adevăr și veșnicie.

D. STĂNILOAE

După șase luni

— Infăptuiri în Episcopia Hotinului —

Străjuitoarea sfintei noastre biserici din nordul Basarabiei, Eparhia Hotinului, și-a reluat activitatea, după o pauză de jalnică pomenire din răstimpul Iunie 1940 până la sfârșitul lui Iulie 1941.

Reorganizarea episcopiei a fost încredințată P. S. Sale episcopului Dr. Partenie Ciopron, sub a cărui conducere, în timpul scurt de șase luni, se înregistrează infăptuiri frumoase și rodnice.

Intre altele:

Se redeschid peste 100 de sfinte locașuri, redacte cultului și târnosite de neobositul Arhieru. Clericii refugiați sânt repuși în posturile avute înainte de evacuare, ear cei rămași acolo sânt reintegrați în serviciu.

În biserici, și la diferite prilejuri, predica ocupă loc însemnat; se redeschid școalele eparhiale, dela mânăstiri, la dispoziția școlariilor săteni; în parohii se continuă activitatea misionară prin adunări duminecale. Peste 400 de suflete de-ale sectanților baptiști, adventiști etc. revin la ortodoxie.

P. S. Sa episcopul a convocat, pe zilele de 4—5 Martie 1942, un congres misionar, care va fatocmi planul de lucrare în anul curent.

În latura economică: s'au refăcut stricăciunile dela catedrala episcopală din Bălți, dela clădirile eparhiale: tipografie, fabrică de luminări, reședință episcopală ș. a., cu cheltueli de 2 milioane de lei.

Întru ajutorarea săracilor din parohii, precum și în favoarea ostașilor de pe front, s'au colectat bani și s'au făcut numeroase alte daruri.

În modul acesta biserica ortodoxă română din nordul basarabean își reia cursul normal.

Nr. 161—1942 Prot.

Conferința preotească

din protopopiatul Sibiului se convoacă pentru zilele de 17 și 18 Martie 1942 cu următorul

PROGRAM:

ZIUA I:

1. Invocarea Duhului Sfânt în Catedrală ora 9 a. m.
2. Deschiderea conferinței.
3. Lucrarea: Exegeza II. Cor. VI. 1—10 ca discuție.
4. Dările de seamă stabilite în conferința pastorală dela 11 Nov. 1941. Masă comună la Internatul Academiei. Continuarea programului.
5. Lucrare: Exegeza cap. 11 Evrei. Seara slujbă în Catedrală cu Sf. Acatist și Sf. Mărturisirea preoților.

ZIUA II:

6. „Sf. Liturghie înainte sfârșită” în Catedrală la ora 9, cu meditație. Împărtășirea cu Sf. Cuminecătură.
7. Dejun la Internatul Academiei.
8. Ședința de încheiere.

Fiecare membru al conferinței va pregăti în scris meditația dela Sf. Liturghie. Tot în scris va pregăti una din lucrările arătate în program.

Designarea predicatorului o va face președintele în ajun.

Sibiu, 25 Februarie 1942.

Prot. MIHAIL NEAGU

Pentru ostașii țării

Consiliul de patronaj al operelor sociale, comitetul județean Sibiu, se adresează tuturor cetățenilor, îndemnând să facă donațiuni, în scop ca ostașii noștri, cari stau de veghe earna aceasta în regiunile reci ale Ucrainei, să fie bine îmbrăcați pentru gerul iernii.

Se face apel la săteni, să dea fiecare familie: una pereche ciorapi lână, una pereche mănuși lână, una pereche mânecute lână.

Se face apel la orașeni să dea: una flanelă, două perechi ciorapi lână, două perechi mănuși lână.

Donațiile sătenilor vor fi strânse de fiecare comisiune la primăria locală luându-se în primire de o comisiune compusă din: primar, notar și șeful de post respectiv. Se vor elibera adeverințe de primire.

Efectele strânse se vor expedia prin îngrijirea primăriilor la Cercul de Recrutare respectiv, iar de aci la depozițiile regionale ale Comandamentelor Teritoriale.

Donațiile orașenilor se vor strânge la o unitate din Garnizoana hotărâtă de Comandamentul Teritorial respectiv.

Români și românce, lucrați cu dragoste pentru fiii și frații voștri cari sânt ostașii țării!

